

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieцelovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: **H., spol. s r .o., K..**, IČO: X., zast. advokátom JUDr. L. L., so sídlom: R., proti žalovanému: **Mgr. P. Z., so sídlom O.** - správca konkurznej podstaty úpadcu V., a. s. N., IČO: X., zast. Advokátska kancelária JUDr. A. V., s.r.o., B., IČO: X., **o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cbi/27/2010-350 zo dňa zo dňa 15. decembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cbi/27/2010-350 zo dňa zo dňa 15. decembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov odvolacieho konania **79,58 eur.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 6Cbi/27/2010-350 zo dňa 15. 12. 2011 zamietol žalobu žalobcu o vylúčenie nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie N., obec N., správkyňou konkurznej podstaty úpadcu, JUDr. M. M., zo súpisu majetku.

Žalobca sa žalobou, podanou dňa 17. 06. 2010, domáhal vylúčenia zo súpisu z konkurznej podstaty úpadcu nasledovných nehnuteľností zapísaných na vyššie označenom liste vlastníctva, a to pozemkov registra „C“, parcelné číslo:

- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 6 985 m²,
- X. (*správne malo znieť: „X.“*) - ostatné plochy o výmere 2 374 m²,
- X. - ostatné plochy o výmere 494 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 131 m²,
- X. - ostatné plochy o výmere 282 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 22 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 1 759 m²,
- X. - ostatné plochy o výmere 1 776 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 188 m²,
- X. - ostatné plochy o výmere 119 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 1 643 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 361 m²,
- X. - zastavené plochy a nádvoría o výmere 64 m².

Súd prvého stupňa uznesením vydaným na pojednávaní konanom dňa 16. 09. 2010 pripustil zmenu žaloby jej rozšírením o ďalší petit, v zmysle ktorého žalovaný je povinný vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu aj ďalšie nehnuteľnosti – stavby, zapísané rovnako na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie N., obec N.. a to:

- stavbu postavenú na parcele č. X., popis stavby: predajňa a sklad,
- stavbu postavenú na parcele č. X., popis stavby: administratívna budova,
- stavbu postavenú na parcele č. X., popis stavby: vrátnica,

Uznesením č. k. 6Cbi 27/2010-226 zo dňa 21. 01. 2011, v znení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 17/2011-234 zo dňa 29. 09. 2011, právoplatným dňa 27. 10. 2011, rozhodol o nepripustení vstupu I. H. – A., živnostníka s miestom podnikania V. ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu do konania.

Súd v prejednávanej veci vykonal pojednávania v dňoch 16. 09. 2010, 04. 11. 2010, 02. 12. 2010 a 15. 12. 2011 za účasti obidvoch sporových strán. Dokazovanie vykonal výsluchom žalobcu i žalovaného, listinnými dôkazmi, a to najmä privatizačnou zmluvou

č. 48/1992 zo dňa 27. 07. 1992 uzatvorenou medzi úpadcom ako kupujúcim a Fondom národného majetku Slovenskej republiky ako predávajúcim, vrátane jej dodatku č. 1 zo dňa 29. 09. 1994, kúpnu zmluvou, uzatvorenou dňa 27. 12. 2000 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim, dohodou o vzájomnom započítaní pohľadávok, uzatvorenou dňa 21. 02. 2001 medzi F., K. N., spol. s r. o., IČO: X. a V., a. s. N., IČO: X., žiadosťami úpadcu, adresovanými F. o udelenie súhlasu na odpredaj časti majetku zo dňa 28. 07. 2000 a zo dňa 14. 02. 2001, súhlasmi na odpredaj nehnuteľného majetku F.F. zo dňa 31. 08. 2000 a zo dňa 22.03.2001, stanoviskom F. zo dňa 29. 06. 2011 k vydanému súhlasu, pôvodnými listami vlastníctva č. 782, X. a listom vlastníctva č. X., k. ú. N., prihláškou pohľadávky do konkurzu F. zo dňa 19. 09. 2001, prehľadom realizovaných platieb kúpnej ceny privatizovaného majetku bývalého štátneho podniku V. B. podľa zmluvy číslo 48/1992, časťou konkurzného spisu úpadcu, rozhodnutím Správy katastra N. č. X 300/2010 - 48 zo dňa 15. 11. 2010, informáciou danou podľa § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. F. zo dňa 17. 03. 2001, geometrickým plánom č. 126/200 zo dňa 12. 06. 2000 a geometrickým plánom č. 373/2000 zo dňa 21. 12. 2000, správou súdneho exekútora zo dňa 22. 11. 2010 a zo dňa 03. 12. 2010, správou Správy katastra N. zo dňa 28. 11. 2011 a jej prílohami, ako aj exekučnými spismi súdnej exekútorke JUDr. E. Š. v exekúciách vedených na majetok úpadcu.

Súd prvého stupňa mal v konaní preukázané, že žalobca nadobudol nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie N., obec N., register „C“ parcelné č. X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 6 985 m², X. - ostatné plochy o výmere 2 374 m², X. - ostatné plochy o výmere 494 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 131 m², X. - ostatné plochy o výmere 282 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 22 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 1 759 m², X. - ostatné plochy o výmere 1 776 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 188 m², X. - ostatné plochy o výmere 119 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 1 643 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 361 m², X. - zastavené plochy a nádvoria o výmere 64 m², stavbu postavenú na parcele č. X., popis stavby: predajňa a sklad, stavbu postavenú na parcele č. X., popis stavby: administratívna budova, stavbu postavenú na parcele č. X., popis stavby: vrátnica, zapísané rovnako na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie N., obec N., na základe zmluvy uzatvorenej s úpadcom ako predávajúcim dňa 27. 12. 2000 za dohodnutú kúpnu cenu 7 550 000,-- Sk. Žalobca však kúpnu cenu nezaplatil predávajúcemu, ale ju poukázal na účet

súdnej exekútorke JUDr. E. Š. v dvoch platbách, a to dňa 11. 04. 2001 sumu 7 500 000,-- Sk a dňa 19. 04. 2001 sumu 50 000,-- Sk. Platenie kúpnej ceny bolo dohodnuté v čl. III kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000 tak, že táto sa mala platiť kupujúcim - žalobcom na účet súdnej exekútorke najneskôr do 31. 03. 2001. Predmetom kúpy bola časť nehnuteľností, ktoré boli predmetom privatizácie bývalého štátneho podniku V. B., š. p. závod 2 N., sprivatizované úpadcom na základe privatizačnej zmluvy č. 48/19092 zo dňa 27. 07. 1992, zmenenej dodatkom č. 1 zo dňa 29. 09. 1994, uzatvorenej medzi F. ako predávajúcim a úpadcom ako kupujúcim, za kúpnu cenu 57 294 000,-- Sk. Dňa 31. 08. 2000 F. udelil V., a. s., súhlas s odpredajom a s uvoľnením záložných práv nehnuteľností:

- zastavaná plocha , parcela č. X., výmera 55 m²,
- trafostanica, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 64 m²,
- vrátnica, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 361 m²,
- sklad, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 2 057 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 3 736 m²,
- parkovisko, parcela č. X.

a odpredajom nehnuteľností:

- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 1 230 m²,
- ubytovňa, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 122 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 117 m²,
- sklad, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 123 m²,
- garáže, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 302 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 300 m²,
- záhrada, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 9 350 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 1 089 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 3 736 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 410 m²,

- administratívna budova súp. č. X., parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 131 m²,
- olej. hospodárstvo, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 22 m²,
- studňa, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 1 759 m²,
- ostatné plochy, parcela č. X., výmera 1 776 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 1 643 m²,
- sklad stav. materiálu, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 705 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 183 m²,
- servis Citroen, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 416 m²,
- predajňa Citroen, parcela č. X.,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 167 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 1 509 m²,
- oprav. dielne, parcela č. X. ,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 1 779 m²,
- zastavaná plocha, parcela č. X., výmera 201 m² a
- chata, parcela č. X.,

a to za podmienky, že výnos z predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk, použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči F.

Následne F. dňa 23. 03. 2001 udelil súhlas s uvoľnením záložného práva a odpredajom nehnuteľností:

- ostatné plochy, parcela č. X., výmera 2 374 m²,
- ostatné plochy, parcela č. X., výmera 494 m²,
- ostatné plochy, parcela č. X., výmera 2 058 m² a
- ostatné plochy, parcela č. X., výmera 302 m².

Išlo teda o súhlas k prevodu, ktorý spĺňal náležitosti súhlasu v zmysle § 19a zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii v znení účinnom ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy, podľa ktorého až do splatenia celej kúpnej ceny, jej príslušenstva a splnenia všetkých

zmluvných záväzkov a povinností, bol prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti, alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, možný len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. V danom prípade boli oba súhlasy F. (zo dňa 31. 08. 2000 aj z 23. 03. 2001) udelené pred realizáciou prevodu, ku ktorému došlo účinnosťou vkladu do katastra nehnuteľností.

V danom prípade boli teda predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy nehnuteľnosti, sprivatizované úpadcom na základe privatizačnej zmluvy č. 48/19092 zo dňa 27. 07. 1992, zmenenej dodatkom č. 1 zo dňa 29. 09. 1994. Kúpna cena privatizovaného majetku 57 294 000,-- Sk istiny, mala byť úpadcom splatená fondu podľa privatizačnej zmluvy v znení dodatku najneskôr do 30. 06. 2002. Úpadca však uhradil na istinu iba prvú splátku kúpnej ceny vo výške 17 188 000,-- Sk. Kupujúci privatizovaného majetku - úpadca, bol podľa čl. V bod 1 písm. b/ privatizačnej zmluvy, obmedzený v prevode majetku do 5 rokov odo dňa prevodu. F. úpadcovi udelil súhlas na odpredaj privatizovaného majetku v dňoch 31. 08. 2000 a 23. 03. 2001. Prvým z uvedených F. jednak udelil úpadcovi súhlas k uvoľneniu záložného práva, ako aj k odpredaju nehnuteľného majetku bližšie špecifikovaného v súhlase za podmienky, že výnos z tohto predaja kupujúci použije na úhradu svojich záväzkov voči F.

Uznesením 6K 105/2001 zo dňa 23. 07. 2001, bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz a správca konkurznej podstaty predmetné nehnuteľnosti zaradil do súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

Následne na výzvu súdu zo dňa 05. 05. 2010, žalobca podal žalobu o vylúčenie vecí - pozemkov zapísaných na LV č. X. zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu. Žaloba bola podaná v lehote stanovenej vo výzve. Keďže výzva súdu neobsahovala stavby zapísané na predmetnom liste vlastníctva, žalobca sám navrhol rozšírenie žaloby o predmetné stavby s tým, že súd zmenu žaloby pripustil. Na základe uvedeného súd žalobu žalobcu považoval za podanú včas.

Za spornú súd vyhodnotil otázku aplikácie ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. (doplneného zákonom číslo 190/1995 Z. z.) o veľkej privatizácii, účinného odo dňa 14. 09. 1995 na prejednávany právny vzťah. Žalobca bol toho názoru, že jeho aplikácii bráni zákaz retroaktivity právneho poriadku Slovenskej republiky. Naopak, žalovaný považoval retroaktivitu uvedeného zákonného ustanovenia za retroaktivitu nepravú, v dôsledku čoho ust.

§ 19a citovaného zákona treba aplikovať i na právny vzťah medzi úpadcom a F. a nesplnenie záväzku úpadcu na úhradu kúpnej ceny podľa privatizačnej zmluvy pri následnom prevode privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu, bez použitia takto získaných prostriedkov na úhradu svojich záväzkov voči fondu, za absolútne neplatný právny úkon, ako aj všetky úkony naň nadväzujúce. Na základe uvedeného mal byť prevod majetku z úpadcu na žalobcu postihnutý sankciou neplatnosti.

Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 6 ods. 1 až 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (*d'alej len „ZKV“*), § 19 ods. 1, ods. 2 ZKV a § 39 Občianskeho zákonníka (*d'alej len „OZ“*), podľa ktorého právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom, je neplatný, a teda nie je dovolený. Uviedol, že obsahom právneho úkonu sú jeho podstatné, náhodné alebo vedľajšie zložky. Účelom právneho úkonu treba rozumieť jeho hospodárske určenie, ktoré je alebo nie je v súlade s účelom dovoleným zákonom. Obchádzanie zákona predstavuje osobitnú situáciu, v ktorej právny úkon formálne zodpovedá zákonnej norme, avšak v konečnom dôsledku vznikajú, menia sa alebo zanikajú práva a povinnosti, ktoré sú v rozpore s účelom a zmyslom zákona. Dobré mravy stotožnil so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov).

V ďalšom poukázal na § 19a ods. 1 až 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby a uviedol, že toto ustanovenie bolo do citovaného zákona inkorporované novelou - zákonom číslo 190/1995 Z. z., ktorý nemá prechodné ustanovenia, riešiacie aplikácie uvedeného zákonného ustanovenia na právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona. Právny vzťah medzi F. a úpadcom vznikol na základe privatizačnej zmluvy, uzatvorenej dňa 27. 07. 1992 a trval v čase nadobudnutia účinnosti uvedeného zákonného ustanovenia.

Vo vzťahu k retroaktívite súd uviedol, že táto v práve znamená spätnú pôsobnosť právnych predpisov do minulosti. V tejto súvislosti súd citoval podrobný výklad pojmu retroaktívita z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 98/2010 zo dňa

29. 06. 2010, ako aj časť dôvodovej správy Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky k návrhu zákona o opatreniach voči osobám, ktoré nadobudli majetok protiprávnym spôsobom str. 10-11 rozsudku).

Súd prvého stupňa vyslovil názor, že aj ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. je nepravou retroaktivitou, a teda nepôsobí do minulosti, ale s účinnosťou do budúcnosti prinieslo zmeny práv a povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona - zákona č. 92/1991 Zb., a to podmienenie následného prevodu privatizovaného majetku nadobúdateľom, predchádzajúcim súhlasom fondu a zároveň novou povinnosťou nadobúdateľa tohto majetku - povinnosťou použitia výťažku z následného prevodu na úhradu záväzkov voči fondu pod sankciou neplatnosti úkonu, ako aj úkonov naň nadväzujúcich. Nejde tu teda o dopad nového právneho predpisu do minulosti. Za takýchto okolností nerozhoduje, že retroaktivita právnej normy nie je v nej výslovne uvedená a právne pomery adresáta právnej normy sa budú spravovať novším právnym predpisom. Preto pokiaľ predaj sprivatizovaného majetku vykonával sám nadobúdateľ, mohol tak podľa názoru súdu platne konať iba za predpokladu dodržania povinností stanovených v ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb.

V danom prípade však výťažok z predaja podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 27. 12. 2000 medzi žalobcom a úpadcom, na úhradu záväzku voči F. z privatizačnej zmluvy číslo 48/1992 v znení dodatku, použitý nebol. K získaniu ani k úhrade výťažku vo výške 7 550 000,-- Sk na účet fondu a ani na účet úpadcu, nedošlo. Nedošlo však ani k zániku pohľadávky F. vo výške 11 801 460,-- Sk v dôsledku započítania podľa dohody o započítaní zo dňa 21. 02. 2001, a to pohľadávky F. voči úpadcovi, splynutím s pohľadávkou úpadcu voči fondu spôsobilou na započítanie.

Ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. je kogentným ustanovením zákona, nedodržanie ktorého malo za následok, že úkony, vykonané nadobúdateľom alebo obchodnou spoločnosťou, ktorej majetková účasť bola predmetom predaja v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 § 19a zákona č. 92/1991 Zb. a všetky na ne nadväzujúce úkony, sú neplatné.

Platenie kúpnej ceny bolo dohodnuté v čl. III kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000 tak, že táto sa mala platiť kupujúcim - žalobcom, na účet súdnej exekútorky, pričom žalobca časť

kúpnej ceny zaplatil. Z realizovaného predaja na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej úpadcom so žalobcom teda nebola dohodnutá úhrada kúpnej ceny v prospech úpadcu ako predávajúceho, ani vykonaná úhrada kúpnej ceny v prospech úpadcu. Nebola vykonaná ani úhrada finančnej čiastky v prospech fondu na úhradu záväzkov úpadcu podľa privatizačnej zmluvy, ani uspokojená pohľadávka fondu prihlásená do exekúcie. Dňa 01. 08. 2000 síce bol vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. X. k. ú. N. a F. si svoju pohľadávku prihlásil i do exekučného konania vedeného súdnou exekútorkou JUDr. E. Š. pod sp. zn. EX 272/2000, a to prihláškou F. zo dňa 06. 12. 2000, pre pohľadávky v celkovej výške 38 699 439,-- Sk a uplatnil si nárok na najvyššie podanie a zaplatenie čiastky v hotovosti a ako záložný veriteľ v prvom rade žiadal, aby dražitelia boli upozornení na ust. § 151d ods. 2 OZ. V exekúciách, vedených na majetok úpadcu k speňaženiu majetku úpadcu, zapísaného na liste vlastníctva č. X. k. ú. N., predajom na verejnej dražbe nedošlo a nedošlo ani k uspokojeniu pohľadávok F., hoci podľa listu vlastníctva č. X. ako prvé v poradí bolo zapísané záložné právo v prospech F. podľa záložnej zmluvy zo dňa 14. 03. 1994 na parcely č.: X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., vo výške 29.201.639,-- Sk. Súdna exekútorka v rámci exekúcie poňala predaj majetku povinného – úpadcu, žalobcovi ako jeden z predajov uskutočnených povinným so súhlasom súdneho exekútora a záložných veriteľov za účelom uspokojenia pohľadávok veriteľov a ako platbu povinného za predaj nehnuteľností povinným so súhlasom súdneho exekútora a záložných veriteľov za účelom uspokojenia pohľadávok veriteľov s tým, že F. bol uspokojený z prostriedkov prijatých na exekútorský úrad formou zápočtu pohľadávky z predaja nehnuteľností, uvedenej pod číslom 6 vo výške 11 801 460,-- Sk. Ani z jedného súhlasu fondu však nevyplýva, že tieto boli dané úpadcovi na vykonanie speňaženia majetku v rámci exekúcie za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného v exekúcii. F. bol daný súhlas iba úpadcovi na odpredaj a na uvoľnenie záložných práv výlučne za splnenia podmienok v nich uvedených. K splneniu týchto podmienok však nedošlo. Skutočnosť, že pôjde o predaj v rámci exekúcie, nevyplýva ani zo žiadostí úpadcu o udelenie súhlasov adresovaných F.

Súd zdôraznil, že nebola dodržaná ani ďalšia zákonná podmienka stanovená v § 151g OZ účinného v čase udelenia súhlasov, i v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy, t. j. nedošlo ani k vzdaniu sa záložného práva záložcom - fondom, formou notárskej zápisnice tak, ako to ustanovuje Občiansky zákonník v § 151g.

Súd neprisvedčil obrane žalobcu, že neplatnosť podľa § 19a zákona o veľkej privatizácii bola viazaná iba na súčasné splnenie oboch podmienok stanovených v predmetnom ustanovení, a to jednak nedostatok súhlasu fondu, ako aj nesplnenie povinnosti úpadcu použiť finančné prostriedky, získané z prevodu privatizovaného majetku. Uviedol, že v prípade takéhoto výkladu by bol zákonom stanovený a aj udelený súhlas fondu právne bezvýznamný, čo je v rozpore nielen s účelom udeleného súhlasu, ako aj v rozpore so zákonom. Naopak, udelenie súhlasu fondom iba preukazuje a potvrdzuje vedomosť úpadcu a uzrokovanie úpadcu s podmienkami, ktoré treba pri odpredaji majetku dodržať, aj s následným správaním sa úpadcu, ktoré zákon a aj udelený súhlas obchádzalo.

Súd následne citoval ust. § 151g OZ, v súvislosti s ktorým uviedol, že ustanovenia Občianskeho zákonníka majú prevažne dispozitívny charakter, čo vyplýva z § 2 ods. 3 OZ, pokiaľ to zákon výslovne nezakazuje, alebo pokiaľ z ustanovenia OZ nevyplýva, že sa od neho môžu odchýliť. Pokiaľ by sa ale odchýlili od ustanovení, ktoré majú kogentnú povahu (prikazujú, zakazujú, alebo vyhlasujú právny úkon za neplatný), boli by ich prejavy vôle neplatné. Súd mal za to, že ust. posl. vety § 151g ods. 1 OZ je ustanovením kogentným.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, spočívajúcej v tvrdení, že k zániku pohľadávky F. došlo aj započítaním čiastky 11 801 460,-- Sk podľa dohody o započítaní zo dňa 21. 02. 2001, súd poukázal na základnú úpravu započítania, obsiahnutú v §§ 580 - 581 OZ a uviedol, že následkom započítania je, že vzájomné pohľadávky sa zrušujú, pokiaľ sa kryjú, a teda musí ísť o vzájomné pohľadávky.

Poukázal tiež na ust. § 358 a § 364 Obchodného zákonníka (*d'alej len „ObchZ“*) a uviedol, že započítacie prejavy medzi F. a úpadcom boli obsiahnuté v ust. v čl. I bod 4 trojstrannej dohody o započítaní zo dňa 21. 02. 2002, podľa ktorého *„V., a. s. N. a F. sa vzájomne dohodli, že započítavajú pohľadávku F., vyplývajúcu z kúpnej zmluvy č. 42/1992 zo dňa 27. 07. 1992, uzavretej medzi F. a V., a. s. N., voči pohľadávke V., a. s., N., vyplývajúcej z postúpenej pohľadávky voči K. N., spol. s r. o.“*. Odhliadnuc od zrejmej nesprávnosti v označení čísla privatizačnej zmluvy (42 namiesto 48), mal súd za to, že pohľadávka F. je voči V. N., a. s., označená dostatočne určito. Nebolo mu však jasné, zrozumiteľné ani určité, akú pohľadávku V., a. s., mali účastníci zmluvy na mysli, ktorá mala byť použitá na započítanie voči pohľadávke F. z privatizačnej zmluvy. V., a. s., N., mali totiž

svoju pohľadávku (voči K. N., s. r. o.), vyplývajúcu z kúpnej zmluvy zo dňa 21. 02. 2001, postúpiť F., a to bez akéhokoľvek prejavu vôle o dohodnutí prípadnej odplaty za postúpenie pohľadávky, ako aj jej výšky (čl. I bod 1 a 2). Uviedol, že pokiaľ by dohoda o započítaní v čl. I bod 4 mala na mysli postupovanú pohľadávku V., a. s., voči K. N., s. r. o., na F., nebola by splnená požiadavka započítania - t. j. požiadavka vzájomnosti pohľadávok. Voči pohľadávke F. voči úpadcovi z privatizačnej zmluvy, by mala byť na započítanie použitá pohľadávka F. získaná postúpením - t. j. pohľadávka voči K. N., s. r. o. Dohoda o započítaní v časti o postúpení pohľadávky, prejav vôle o dohodnutí odplaty a jej výšky, neobsahovala. Chýbajúci prejav vôle o prípadnej odplate za postúpenie pohľadávok preto nebolo možné odstraňovať - konvalidovať, rozširovať a nahradzovať výkladom, ani vykladať podľa § 266 ods. 4 ObchZ., pretože výklad bolo možné použiť iba na existujúci prejav vôle.

Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k platnému zániku pohľadávky F.F. voči úpadcovi v časti kúpnej ceny 11 801 460,-- Sk ani v dôsledku započítania, pretože ust. čl. I bod 4 Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, uzatvorenej dňa 21. 02. 2002 medzi F., K. N., spol. s r. o. a V., a. s., je neplatné. Vyslovil názor, že za získanie prostriedkov úpadcom nemožno považovať vykonanie prejavu smerujúceho k započítaniu, majúce za následok zánik pohľadávky úpadcu, v danom prípade pohľadávky z kúpnej zmluvy uzatvorenej s K. N., s. r. o., vo výške 11 801 460,-- Sk. Právny úkon započítania pohľadávok nemožno považovať za úhradu záväzkov voči fondu, pretože pri zániku záväzkov započítaním nedochádza k získaniu prostriedkov, ani k ich úhrade, t. j. k splneniu. Za získanie prostriedkov úpadcom nemožno považovať dohodu a platenie kúpnej ceny kupujúcim na účet súdnej exekútorky, následne použitých na splnenie povinností úpadcom voči tretím subjektom, pretože takýto postup zákon pri následnom predaji sprivatizovaného majetku nedovoľoval.

Súd zároveň podotkol, že pokiaľ F. v poslednom ustanovení súhlasu udeleného úpadcovi dňa 31. 08. 2000 uviedol čiastku 4,8 mil. Sk, nešlo o obmedzenie súhlasu s predajom a použitím výťažku vo výške 4,8 mil. Sk v prospech F. Uviedol, že podľa § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., úpadca bol povinný všetky prostriedky z predaja prednostne použiť na úhradu svojich záväzkov voči fondu, a to až do výšky svojho existujúceho záväzku. Zdôraznil, že obmedzenie použitia výťažku na úhradu záväzkov voči fondu v zmysle vyššie uvedeného zákon nedovoľoval. Na takto ustálený záver podľa názoru súdu nemala vplyv ani

tá skutočnosť, že dohodou F. s P., a. s., ako majoritným záložným veriteľom, o rozsahu uspokojenia sa z realizácii ich záložných práv 40,7 mil. Sk v prospech P., a. s. a 4,8 mil. Sk v prospech F., malo dôjsť k rozdeleniu výnosov v pomere založených nehnuteľností. Táto sa mohla týkať iba rozsahu uspokojenia sa veriteľov zo zálohu za predpokladu, že by bolo došlo k vzdaniu sa záložného práva F formou notárskej zápisnice, k čomu však nedošlo. Uvedené skutočnosti však nemali žiadny vplyv na posúdenie platnosti právnych úkonov, ktoré súd vykonal v rámci posúdenia predbežnej otázky v konaní o vylúčení zo súpisu konkurznej podstaty.

Súd záverom zhrnul, že v danom prípade k naplneniu zákonných predpokladov platnosti právneho úkonu úpadcu, ktorým prevádzal sprivatizovanú časť majetku na inú osobu, stanovených v § 19a zákona č. 92/1991 Zb., ani v udelených súhlasoch F., nedošlo. Právny úkon, vykonaný nadobúdateľom - úpadcom a žalobcom dňa 27. 12. 2000, vyhodnotil za právny úkon absolútne neplatný podľa § 39 OZ. Použitie uvedeného ustanovenia nezakazuje žiadna špeciálna norma tak, ako to vo svojej obrane namietal žalobca. Tomuto záveru nebráni ani to, že Exekučný poriadok v § 47 ods. 2 nakladanie s majetkom povinného za účelom uspokojenia pohľadávok oprávneného nezakazuje. Na základe uvedeného súd skonštatoval, že zaradenie nehnuteľností, špecifikovaných v žalobe do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, bolo správcom konkurznej podstaty vykonané dôvodne.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania priznal právo na ich náhradu v celkovej sume 539,22 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca argumentujúc odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ďalej podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel. Súčasne si uplatnil náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Vo vzťahu k vade konania uvedenej v § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. poukázal na čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, § 115 ods. 1 O. s. p., na v odvolaní špecifikované nálezy Ústavného súdu Českej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky a súdu prvého stupňa vytkol, že ho osobitne nepredvolal ani na jedno ústne pojednávanie, čím porušil jeho základné právo, aby jeho vec bola prerokovaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Má totiž za to, že o konaní pred súdom mal byť vyrozumený samostatne, a nie prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

V ďalšom žalobca poukázaním na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj „Rozbor a hodnotenie úrovne soudních rozhodnutí v občanském soudním řízení u soudů prvního stupně“ Najvyššieho súdu ČSSR, sp. zn. Prz 36/67 zo dňa 23. 11. 1967, namietol nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého súdneho rozhodnutia, zakladajúce i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Súdu prvého stupňa vytkol, že svoje rozhodnutie neodôvodnil riadne, v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čím mu rovnako odňal možnosť konať pred súdom. Súd podľa neho opísal iba obsah toho, čo tvrdili účastníci konania a čo je obsiahnuté v niektorých listinných dôkazoch, pričom popis obsahu jednotlivých dôkazov označil za svoje zistenia. Týmto zisteniam nepredchádzalo žiadne hodnotenie dôkazov a len na základe opisu obsahu vykonaných dôkazov bez ďalšieho prišlo k svojim právnym záverom. Navyše, opis nie je úplný, chýbajú niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyšli najavo, je vytrhnutý z kontextu a nezodpovedá skutočnému obsahu vykonaných dôkazov. Tvrdí, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku vôbec nevytvára o tom, prečo súd prvého stupňa niektorým dôkazným prostriedkom uveril, a teda im prisúdil vierohodnosť a naopak, prečo z iných nemohol čerpať informácie nevyhnutné pre zistenie skutkového stavu veci.

Odvolať súdu vytkol, že vôbec neodôvodnil, z akého dôvodu neurobil žiadne skutkové zistenia z nasledujúcich listinných dôkazov:

- listu F. zo dňa 07. 03. 2011 zn. KP - 2232/2011 označeného ako „Poskytnutie informácií podľa 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám“, adresovaného I. H. A.,

- podkladov, na základe ktorých výkonný výbor F. dňa 22. 08. 2000 prerokoval žiadosť úpadcu zo dňa 28. 07. 2000 zn. 2/100//Dn/00 a vydal svoj súhlas zo dňa 31. 08. 2000 zn. 967/2000/K,
- podkladov, na základe ktorých výkonný výbor F. dňa 20. 03. 2001 prerokoval žiadosť úpadcu zo dňa 14. 02. 2001 a vydal svoj súhlas zo dňa 22. 03. 2001 zn. 10/351/2000/K,
- uznesenia výkonného výboru F. zo dňa 20. 02. 2001 č. 1/12/01, ktorým bol schválený návrh dohody o započítaní pohľadávok medzi F., K. s. r. o., N. a úpadcom vo výške 11 801 460,-- Sk a dvaja členovia výkonného výboru F. boli poverení podpísať túto dohodu,

a to napriek tomu, že tieto dôkazy svedčia o rozhodujúcich skutočnostiach, o. i. o tom, že:

- kúpnu zmluvu zo dňa 27. 12. 2000 žalobca a úpadca ako povinný uzavreli za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie v exekučnom konaní s vedomím a so súhlasom F., oprávneného (spoločnosti P., a. s.) a exekútorky,
- pri udelení svojho súhlasu F. prijal návrh spoločnosti P., a. s. (oprávneného), aby výnosy z predaja nehnuteľností dotknutých exekúciou vedenou proti úpadcovi boli rozdelené v pomere hodnoty založených nehnuteľností,
- dňa 21. 02. 2001 F., úpadca a spoločnosť K. N., spol. s r. o., uzavreli dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok za účelom vysporiadať pohľadávky, ktoré v čase jej uzavretia mali vzájomne voči sebe (vo vzťahu úpadcu a F. znížiť pohľadávku, ktorú mal voči úpadcovi F. a tým zároveň splniť povinnosť úpadcu zaplatiť F. príslušnú časť výnosu z predaja nehnuteľností podľa súhlasu F.),
- F., napriek tomu, že mal vedomosť o predaji predmetných nehnuteľností, nikdy nemal proti tomu námietky a nevzniesol žiadne pochybnosti o jeho správnosti a nespochybnil svoj súhlas udelený na prevod privatizovaného majetku.

Odvolateľ v ďalšej časti svojho odvolania poukázal na svoj návrh, aby súd prvého stupňa vypočul ako svedka p. Ing. F. D., ktorý ako člen štatutárneho orgánu úpadcu pred uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000 rokoval aj s exekútorkou, F., aj s P., a. s., a teda mal vedomosti o rozhodujúcich skutočnostiach súvisiacich s udelením súhlasu F. a s predajom predmetných nehnuteľností. Napriek tomu, že súd jeho návrhu nevyhovел, vo svojom rozsudku nevysvetlil, prečo tento dôkaz nevykonal.

Odvolaateľ súdu prvého stupňa ďalej vytkol nedostatočné právne posúdenie predmetnej veci, keď len citoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, bez právnych úvah, ktoré ho k jeho rozhodnutiu viedli a ktoré je podľa § 157 ods. 2 O. s. p. tiež podstatnou náležitosťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Odvolaateľ ďalej namietol, že z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia nie je možné vyvodit', akým postupom dospel súd k svojim záverom, podľa ktorých:

- nepravá retroaktivita právneho predpisu je dovolená aj vtedy, ak to tento neustanovuje výslovne (súd prvého stupňa vysvetlil iba to, v čom spočíva nepravá retroaktivita právneho predpisu),
- ustanovenie § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. je kogentné,
- došlo k porušeniu § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., pričom na viacerých miestach vyslovil, že úpadca z predaja predmetných nehnuteľností nezískal žiadne prostriedky (odplatu).

Odvolaateľ má za to, že pokiaľ súd dospel k záveru, že ním uplatnený nárok nie je opodstatnený, bol povinný sa s jeho argumentáciou tvrdenou v konaní náležite, dostatočným a výstižným spôsobom vysporiadať. Súd sa podľa neho vôbec nezaoberal s nasledovnými jeho tvrdeniami, podľa ktorých:

- z § 19a ods. 3 a 4 zákona č. 92/1991 Zb. nijako nevyplýva, že sa písomný súhlas udelený v súlade s § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. stáva neúčinným,
- úpadca z prevodu predmetných nehnuteľností nezískal žiadne prostriedky, teda nedošlo k porušeniu § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb.,
- § 19a ods. 2 a 3 zákona č. 92/1991 Zb. nie je možné považovať za také, ktoré by obmedzili exekúcie na privatizovaný majetok alebo jeho časti, a teda privatizovaný majetok nie je vylúčený z exekúcie,
- Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník nepoznajú žiadnu „následnú“ či „dodatočnú“ neplatnosť právneho úkonu, ktorú by spôsobili okolnosti, ktoré nastali až po tom, keď právny úkon bol urobený,
- slovné spojenie v § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. „v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14“ znamená, že úpadca mal použiť prostriedky získané z predaja predmetných nehnuteľností tak, ako to ustanovuje zmluva, ktorú uzavrel s F. podľa § 14 zákona č. 92/1991 Zb.,

- nič nebránilo tomu, aby F. a úpadca, ako dve súkromnoprávne subjekty dohodli, ako bude úpadca nakladať s peňažnými prostriedkami, ktoré získal z predaja predmetných nehnuteľností,
- absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže úspešne dovolať len taká tretia osoba, hmotnoprávne postavenie ktorej (jej majetkové práva) môže byť neplatnosťou právneho úkonu v dobe jeho urobenia (avšak nie v budúcnosti) dotknuté. Žalovaný takou treťou osobou nie je, preto jeho námietka o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000 je bez právneho významu.
- v prípade neplatnosti právneho úkonu podľa § 19a ods. 2 až 4 zákona č. 92/1991 Zb. ide v zmysle prvej vety § 267 ods. 1 ObchZ o relatívnu neplatnosť, pričom žalovaný nie je oprávnený dovolať sa neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000,
- právo na dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa premlčí v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ, a preto t. č. sa už nikto neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000 dovolať nemôže.

Odvolateľ v ďalšom poukázal na princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. Pokiaľ tomu tak nie je a všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny, zasahujúci do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu. Napriek tomu, že žalobca svoje názory o tom, že:

- nepravá retroaktivita právneho predpisu je dovolená jedine vtedy, ak to tento právny predpis výslovne ustanovuje;
- právny úkon, ktorý v čase urobenia zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám a bol preto platný, sa v dôsledku skutočností, ktoré nastali po jeho vzniku, nemôže dodatočne stať neplatným (a naopak);
- nič nebránilo tomu, aby F. a úpadca, ako dve súkromnoprávne subjekty dohodli, ako bude úpadca nakladať s peňažnými prostriedkami, ktoré úpadca získal z predaja predmetných nehnuteľností,

oprel o judikáty slovenských i českých súdov, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku nijako nezdôvodnil, prečo tieto judikáty nebolo možné v predmetnej veci použiť a vôbec na ne ani nereagoval.

Namietol tiež, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v predmetnej veci nepostupoval v súlade s ust. § 132 O. s. p. Tvrdí, že súd pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy aj také skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli a naopak, neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo inak vyšli za konania najavo. Odvolateľ namietol skutkové zistenie súdu vo vzťahu k listu F. zo dňa 29. 06. 2011, ktoré je podľa neho v rozpore s:

- obsahom listu F. zo dňa 31. 08. 2000 zn. 967/2000/K označeného ako „Súhlas na odpredaj nehnuteľného majetku“,
- obsahom listu F. zo dňa 07. 03. 2011 zn. KP - 2232/2011 označeného ako „Poskytnutie informácií podľa 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám“ adresovaného I. H. A. a s obsahom listu F. zo dňa 17. 03. 2011 zn. KP - 2881/2011 označeného ako „Poskytnutie informácií podľa § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám“, adresovaného žalovanému,
- obsahom podkladov, na základe ktorých výkonný výbor F. prerokoval žiadosť spoločnosti V., a. s., N., zo dňa 28. 07. 2000 zn. 2/100//Dn/00 a vydal svoj súhlas zo dňa 31. 08. 2000 zn. 967/2000/K.

Odvolateľ namietol aj ďalšie skutkové zistenie súdu prvého stupňa, podľa ktorého: „Z oboch súhlasov F. nevyplýva, že boli dané úpadcovi na vykonanie speňaženia majetku v rámci exekúcie ... Skutočnosť, že ide o predaj v rámci exekúcie, nevyplýva ...“. Má za to, že išlo o predaj za účelom uspokojenia oprávneného v rámci exekúcie a F. si bol vedomý toho, že väčšia časť výnosu z predaja privatizovaného majetku bude použitá na uspokojenie oprávneného P., a. s.

Odvolateľ súdu vytkol, že neprihliadol ani na ďalšie rozhodujúce skutočnosti, vyplývajúce z obsahu exekučného spisu sp. zn. EX 272/2000 (t. j. že kópiu upovedomenia o začatí exekúcie proti úpadcovi F. prevzal dňa 03. 08. 2000; kópia exekučného príkazu spôsobom exekúcie predajom nehnuteľností evidovaných na liste vlastníctva č. 3994 zo dňa 01. 08. 2000 bola doručená F., exekútorka pravidelne informovala F. o priebehu exekúcie). Súd tiež neprihliadol na list vlastníctva č. X. k. ú. N., podľa ktorého F. nemal záložné právo ku každej nehnuteľnosti, patriacej k privatizovanému majetku.

Odvolateľ nakoniec súdu vytkol, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdí, že názor súdu, podľa ktorého v predmetnej veci neboli splnené podmienky prevodu privatizovaného majetku ustanovené v § 19a ods. 2 až 4 zákona č. 92/1991 Zb., z dôvodu ktorého kúpna zmluva zo dňa 27. 12. 2000, uzavretá medzi žalobcom a úpadcom, je absolútne neplatným právnym úkonom, nemá oporu v platných právnych predpisoch. Žalobca má za to, že ust. § 19a ods. 2 až 4 zákona č. 92/1991 Zb. nie sú v predmetnom prípade použiteľné.

Vo vzťahu k nepravej retroaktivite právneho predpisu odvolateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČSFR sp. zn. Pl. ÚS 78/92, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 238/04, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ObdoV 6/2003 zo dňa 30. 06. 2004, ako aj odbornú literatúru (Prusák J. „Teória štátu a práva“, 2001 s. 235-236) a uviedol, že úpadca a F.F. kúpnu zmluvu č. 48/92 uzavreli dňa 27. 07. 1992, teda ešte pred účinnosťou § 19a zákona č. 92/1991 Zb.. Podľa tejto zmluvy úpadca s účinnosťou od 01. 08. 1992 nadobudol do svojho majetku privatizovaný majetok, predmetom ktorého boli aj predmetné nehnuteľnosti. Z dôvodu, že zákon č. 190/1995 Z. z. výslovne neustanovuje, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred jeho účinnosťou, na právo úpadcu nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami platia jedine obmedzenia vyplývajúce z kúpnej zmluvy č. 48/92. Uvedený názor žalobcu o prípustnosti nepravej retroaktivity súd prvého stupňa vôbec nevyvrátil.

Odvolateľ namietol názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého, ak nadobúdateľ privatizovaný majetok prevedie na iného so súhlasom, ale týmto získané prostriedky nepoužije na úhradu svojich záväzkov voči F., je neplatným právnym úkonom nielen použitie získaných prostriedkov, ale aj prevod privatizovaného majetku. Vyslovil názor, že skutočnosť, že nadobúdateľ privatizovaného majetku použije prostriedky získané z prevodu privatizovaného majetku na iné, než na úhradu svojich záväzkov voči F., nemá žiadny vplyv na platnosť úkonov, ktoré nadobúdateľ privatizovaného majetku urobil pri prevode tohto majetku na základe predchádzajúceho písomného súhlasu F.

Odvolateľ poukázal na dve samostatné skutkové podstaty uvedené v ust. § 19a ods. 2 a 3 zákona č. 92/1991 Zb. s tým, že v odseku 2 sú určené podmienky prevodu, vkladu alebo založenie privatizovaného majetku alebo jeho časti a odsek 3 ukladá nadobúdateľovi

privatizovaného majetku, aby prostriedky získané z prevodu privatizovaného majetku alebo jeho časti prednostne použil na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Poukázal tiež na ust. § 39 OZ, ktoré je lex generalis s tým, že ust. § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. je vo vzťahu k nemu lex specialis. Vyslovil, že úpravou obsiahnutou v § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. zákonodarca modifikoval všeobecnú úpravu neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ tak, že právne úkony urobené pri nakladaní s privatizovaným majetkom alebo s jeho časťou a pri použití prostriedkov získaných z nakladania sú neplatnými právnymi úkonmi iba vtedy, ak boli porušené aj ust. § 19a ods. 2 a ods. 3. Uviedol, že ust. § 19a ods. 3 a 4 zákona č. 92/1991 Zb. nie je možné vo vzťahu k ust. § 19a ods. 2 vykladať ako rozvázovaciu podmienku, čo znamená, že nesplnenie povinnosti použiť finančné prostriedky získané z prevodu privatizovaného majetku ustanoveným spôsobom, nie je možné chápať ako naplnenie rozvázovacej podmienky účinnosti právneho úkonu, ktorý bol urobený po predchádzajúcom súhlase fondu. Ďalej uviedol, že zákon o veľkej privatizácii pre prípad porušenia povinnosti podľa § 19a ods. 3 neustanovuje, že účinnosť súhlasu, ktorý dal fond nadobúdateľovi privatizovaného majetku, zanikne, ak nadobúdateľ prostriedky získané z prevodu privatizovaného majetku nepoužije na úhradu svojich záväzkov voči fondu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď súd prvého stupňa na viacerých miestach vyslovil, že úpadca z prevodu predmetných nehnuteľností nezískal žiadne prostriedky, nie je odvolateľovi zrejmé, ako súd dospel k záveru, že ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. bolo porušené. Zo skutočnosti, že žalobca nezaplatil kúpnu cenu predmetných nehnuteľností úpadcovi, ale na účet exekútora, odvolateľovi plyní, že úpadca z prevodu týchto nehnuteľností nezískal žiadne prostriedky, a teda k porušeniu § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. nedošlo.

V ďalšej časti svojho odvolania sa odvolateľ vyjadril k právnemu postaveniu exekútora, účelu exekúcie ako núteného výkonu exekučného titulu a k jeho možnému obmedzeniu, ktoré môže ustanoviť Exekučný poriadok alebo aj osobitný zákon. V tejto súvislosti uviedol, ust. § 19a ods. 2 a 3 zákona č. 92/1991 Zb. nie je možné považovať za také, ktoré by obmedzili exekúcie na privatizovaný majetok alebo jeho časti, a teda privatizovaný majetok z exekúcie vylúčený nie je. Na základe uvedeného má odvolateľ za to, že § 19a ods. 2 a 3 zákona č. 92/1991 Zb. sa nevzťahujú na prípad, keď privatizovaný majetok

(alebo jeho časť) je postihnutý exekúciou. Uviedol, že úpadca nehnuteľnosti predal v rámci exekúcie a výnos z predaja zaplatil exekútorovi, a teda prevod predmetných nehnuteľností z úpadcu na žalobcu sa uskutočnil v rámci núteného výkonu exekučného titulu. Úpadca, ako povinný, s predmetnými nehnuteľnosťami naložil v súlade s § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku „za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie“. K tomuto postupu úpadcu, vyplývajú z vykonaného dokazovania, vopred dal súhlas aj exekútor, aj F.

Poukázaním na ustálenú prax slovenských a českých súdov odvolateľ uviedol, že Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník nepoznajú žiadnu „následnú“ či „dodatočnú“ neplatnosť právneho úkonu, ktorú by spôsobili okolnosti, ktoré nastali až po tom, keď právny úkon bol urobený. Platnosť či neplatnosť právneho úkonu možno posudzovať len so zreteľom na okolnosti, ktoré existovali v čase jeho urobenia, a teda právny úkon, ktorý v čase urobenia zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám a bol preto platný, sa v dôsledku skutočností, ktoré nastali po jeho vzniku, nemôže dodatočne stať neplatným (a naopak). Vo vzťahu k zmluve, uzavretej medzi žalobcom a úpadcom uviedol, že v čase jej uzavretia, ako aj v čase vkladu vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností, súhlas F. k prevodu predmetných nehnuteľností existoval, a preto podľa jeho názoru predmetná zmluva z dôvodu neexistencie predchádzajúceho písomného súhlasu nemôže byť neplatným právnym úkonom.

V ďalšom má žalobca za to, že prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku boli použité v súlade s ustanovením zákona a s dohodou úpadcu a F.

Opakovane poukázal na § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. platného v rozhodujúcom čase, ako aj na druhú vetu čl. V. bod 17 písm. b/ „Zmluvy č. 48/92“ zo dňa 27. 07. 1992, z ktorých odvolateľovi plynie, že úpadcovi na základe ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. nevznikla povinnosť použiť získané finančné prostriedky v plnej výške na úhradu svojich záväzkov, ktoré mal voči F. Vyslovil názor, že nič nebránilo tomu, aby F. a úpadca, ako dva súkromnoprávne subjekty dohodli, ako bude úpadca nakladať s peňažnými prostriedkami, ktoré úpadca získal z predaja predmetných nehnuteľností. Má za to, že úpadca pri použití finančných prostriedkov získaných z predaja privatizovaného majetku nepostupoval svojvoľne, ale v plnom súlade s vôľou F., ktorý napriek tomu, že mal vedomosť o predaji

predmetných nehnuteľností, nikdy nemal proti tomu námietky a nevzniesol žiadne pochybnosti o jeho správnosti. F. si bol vedomý toho, že väčšia časť výnosu z predaja privatizovaného majetku bude použitá na uspokojenie oprávneného P., a. s., pretože pri udelení svojho súhlasu prijal návrh spoločnosti P., a. s., aby výnosy z predaja nehnuteľností dotknutých exekúciou, vedenou proti úpadcovi, boli rozdelené v pomere hodnoty založených nehnuteľností, teda úpadca nemal povinnosť použiť celý výnos z predaja privatizovaného majetku na úhradu svojich záväzkov voči F. Má za to, že takúto povinnosť mu neukladal ani § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. Z okolnosti, že súhlas F. bol udelený pre predaj všetkých nehnuteľností, uvedených v liste F. zo dňa 31. 08. 2000 zn. 967/2000/K, plynie, že úpadca z výnosu z predaja všetkých označených nehnuteľností mal zaplatiť F. spolu iba sumu vo výške 4,8 mil. Sk.!?

Vo vzťahu k dohode o započítaní, ktorú dňa 21. 02. 2001 uzavreli F., úpadca a spoločnosť K. N., spol. s r. o., odvolateľ uviedol, že jej uzavretím zanikli pohľadávky, ktorú v tom čase mal úpadca voči spoločnosti K. N., spol. s r. o. a ktorú mala spoločnosť K. N., spol. s r. o., voči F., čím sa pohľadávka F. voči úpadcovi znížila o sumu 11 801 460,-- Sk. Tým, že úpadca podľa bodu 2 čl. I. dohody o započítaní previedol svoju pohľadávku, ktorú mal voči spoločnosti K. N., spol. s r. o. na F., fond získal majetkový prospech vo výške 11 801 460,-- Sk. Z uvedeného mu plynie, že z výnosu z predaja nehnuteľností patriacich k privatizovanému majetku použil úpadca na úhradu svojich záväzkov voči F. sumu vo výške 11 801 460,-- Sk, a nie vo výške 4,8 mil. Sk. Odvolateľ poukázal na to, že F. si do dnešného dňa neuplatnil ani voči zmluve, ani voči dohode o započítaní žiadnu námietku a ani nepodal žalobu o určenie pravosti svojej pohľadávky, ktorú prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu, hoci správca konkurznej podstaty úpadcu túto pohľadávku poprel vo výške 11 801 460,-- Sk z dôvodu uzavretej dohody o započítaní. Na základe tohto správania F. a úpadcu sa odvolateľovi javí, že je jednoznačné, že medzi nimi došlo (keď nie inak) aspoň konkludentne k dohode o splnení povinnosti úpadcu podľa § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. a úpadca túto svoju povinnosť podľa tejto dohody aj riadne splnil.

V ďalšom odvolateľ súdu prvého stupňa vytkol úvahy o neplatnosti dohody o započítaní, ktoré podľa neho nemajú žiaden skutkový a právny základ. Namieta jeho úvahy súvisiace s existenciou záložného práva F. k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré sú podľa neho bez právneho významu. Poukázaním na znenie prvej vety § 151 g OZ, platné

v čase udelenia súhlasu F. na odpredaj nehnuteľností, ktoré patrili k privatizovanému majetku a na ich uvoľnenie zo záložného práva, má odvolateľ za zrejme, že vôľa F. pri udelení svojho súhlasu smerovala k zbaveniu záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach za odplatu s tým, že úpadca mu zaplatí časť výnosu získaného z predaja nehnuteľností, ktoré patrili k privatizovanému majetku. Má za to, že v danom prípade záložné právo F. k predmetným nehnuteľnostiam zaniklo zo zákona, a to z dôvodu, že úpadca (záložca) „zložil“ (t. j. prostredníctvom uzavretia dohody o započítaní zaplatil) záložnému veriteľovi (F.) predajnú cenu predmetných nehnuteľností.

Poukázaním na odbornú literatúru (napr. prof. JUDr. Jirí Švestka, DrSo: Občianský zákoník I, Komentár, 1. vydání 2008, vydavateľstvo C.H.BECK s. 314 a 315), podľa ktorej absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže úspešne dovolať len taká tretia osoba, hmotnoprávne postavenie ktorej (jej majetkové práva) môže byť - objektívne posúdené - neplatnosťou právneho úkonu v dobe jeho urobenia (avšak nie v budúcnosti) dotknuté, odvolateľ vyjadril názor, že žalovaný takou treťou osobou nie je, preto jeho námietka o absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a úpadcom je bez právneho významu. Poukázal tiež na § 261 ods. 6 ObchZ, ktorým sa podľa neho spravuje aj predmetná zmluva z dôvodu, že ju uzavreli podnikatelia a jej predmetom sú nehnuteľnosti. Má za to, že z Občianskeho zákonníka sa na predmetný záväzkový vzťah aplikujú len ustanovenia o príslušnom zmluvnom type (t. j. ustanovenia Občianskeho zákonníka o kúpnej zmluve), kým na všetky ostatné záležitosti sa aplikujú všeobecné ustanovenia Obchodného zákonníka o záväzkových vzťahoch, o. i. aj ust. prvej vety § 267 ods. 1 ObchZ, z ktorého mu plynie, že dovolať sa neplatnosti môže len účastník právneho vzťahu, ktorého záujmy boli dôvodom neplatnosti dotknuté, inak sa tento právny úkon považuje za platný. Odvolateľ má za to, že v prípade neplatnosti právneho úkonu podľa § 19a ods. 2 až 4 zákona č. 92/1991 Zb., ide v zmysle prvej vety § 267 ods. 1 ObchZ o relatívnu neplatnosť, ktorá je ustanovená na ochranu nadobúdateľa privatizovaného majetku, nie na ochranu osoby, na ktorú nadobúdateľ previedol privatizovaný majetok alebo jeho časť.

Na základe vyššie tvrdených skutočností odvolateľ uzavrel, že neplatnosti predmetnej zmluvy by sa mohol úspešne dovolať úpadca, prípadne F., nie však žalovaný, pretože nie je zástupcom ani úpadcu, ani F. Napokon poukázal na to, že právo na dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa premlčí v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ,

vzhľadom na ktorú skutočnosť sa neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000, uzavretej medzi žalobcom a úpadcom, už nikto nemôže dovolať.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom č. k. 6Cbi/27/2010-350 zo dňa 15. 12. 2011 zamietol žalobu žalobcu (zo dňa 17. 06. 2010) o vylúčenie nehnuteľností špecifikovaných v žalobe zapísaných na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie N., obec N., zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu V., a. s., N. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predmetné nehnuteľnosti boli správcom konkurznej podstaty zaradené do podstaty v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 328/ 1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov dôvodne, úpadca bol a je nepretržite ich vlastníkom a tieto boli na žalobcu prevedené na základe absolútne neplatného právneho úkonu pre rozpor so zákonom o veľkej privatizácii.

Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že zmluvou č. 48/1992 Zb. zo dňa 27. 07. 1992 v znení dodatku č. 1 zo dňa 29. 09. 1994 nadobudol úpadca ako kupujúci od F. Slovenskej republiky ako predávajúceho do vlastníctva nehnuteľnosti v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších zmien o prevode majetku štátu na iné osoby (ďalej zákon o veľkej privatizácii), ktorých vylúčenie z konkurznej podstaty je predmetom tohto konania. Následne kúpnu zmluvou zo dňa 27. 12. 2000 úpadca napriek tomu, že nesplatil celú kúpnu cenu F., časť privatizovaného majetku previedol na žalobcu. Súd oprávnene považoval tento právny úkon za absolútne neplatný pre rozpor s ustanovením § 19a zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia do splatenia celej

kúpnej ceny je prechod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jej vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom písomne nevyjadrí nesúhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený. Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri akciových spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní akciovej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné. Podľa ods. 3 a ods. 4 citovaného ustanovenia, ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa ods. 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné. Kúpna zmluva o prevode privatizovaného majetku na žalobcu bola uzavretá za účinnosti novely § 19a zákona o veľkej privatizácii (účinná od 14. 11. 1995).

I keď uvedené ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 190/1995 Z. z., ktorý nemá prechodné ustanovenia, riešiacie aplikáciu tohto zákonného ustanovenia na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, správne vyvodil súd prvého stupňa právny záver, že sa jedná o nepravú retroaktivitu, ktorá sa v zmysle právnej teórie a praxe považuje za prípustnú, t. j. nová právna úprava uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých došlo podľa predchádzajúcej právnej normy k vzniku určitých právnych vzťahov, ktorých následky zostávajú zachované, avšak s účinnosťou do budúcnosti zavádza nový mechanizmus uplatnenia týchto práv s tým, že akceptuje právny stav, ktorý nastal za existencie predchádzajúcej právnej úpravy.

Na platnosť prevodu sa vyžadovalo splnenie **oboch podmienok** stanovených v § 19a ods. 2 a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, v opačnom prípade sú **úkony nadobúdateľa** a na ne **nadväzujúce úkony**, týkajúce sa prevodu privatizovaných nehnuteľností **neplatné**. Z obsahu spisu a doložených písomných dôkazov je zrejmé, že F. udelil súhlas na časť prevodu privatizovaného majetku dňa 31. 08. 2000 (č. 1. 43) a po uzavretí zmluvy zo dňa 27. 12. 2000, dodatočne dňa 22. 03. 2001 (č. 1. 44) na základe žiadosti úpadcu dal súhlas

na ostané nehnuteľnosti, ktoré boli taktiež predmetom prevodu. Vklad vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 27. 03. 2001. Prvostupňový súd považoval oba súhlasy za udelené pred realizáciou prevodu, ku ktorému došlo účinnosťou vkladu do katastra nehnuteľností.

Kúpna zmluva je najbežnejším spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva. Ide o dvojstranný právny úkon pozostávajúci z návrhu a prijatia návrhu (akceptácie), spočívajúci vo vzájomných a obsahovo zhodných prejavoch vôle dvoch strán, na základe ktorých predávajúcemu vznikne povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. Kúpna zmluva vzniká momentom, keď zmluvné strany dosiahli konsenzus o predmete kúpy a kúpnej ceny, pokiaľ zákon nevyžaduje ďalšie náležitosti. Uzavretím platnej kúpnej zmluvy nastávajú jej obligačno-právne účinky, obsah zmluvy sa pre jej účastníkov stáva záväzným a zmluva súčasne nadobúda účinnosť. Skutočnosť, že vlastnícke právo sa na základe kúpnej zmluvy nadobúda k nehnuteľnej veci vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (§ 1 zákona č. 162/ 1995 Z. z. v znení neskorších predpisov), nemá žiadny vplyv na jej vznik ani účinnosť. Ako vyplýva z ustanovenia § 70 ods. 1 zákona o katastri nehnuteľností v znení neskorších predpisov údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, t. j. za vlastníka je osoba zapísaná v katastri nehnuteľnosti považovaná len do momentu, než sa preukáže opak.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že k prevodu privatizačného majetku došlo na základe zmluvy, uzavretej dňa 27. 12. 2000, bez predchádzajúceho súhlasu, a to na časť dotknutých nehnuteľností – parciel č X., č. X., č. X., č. X., na prevod ktorých bol súhlas daný až dodatočne (22. 03. 2001) po uzavretí kúpnej zmluvy. V zmysle § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov je v tejto časti právny úkon neplatný. Podľa odseku 3 uvedeného zákonného ustanovenia, ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný takto získané prostriedky prednostne použiť na úhradu svojich záväzkov voči fondu, v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že dojednané podmienky uhradenia kúpnej ceny v článku III. zmluvy na účet tretej osoby – súdnej exekútorky (č. 1. 14) sú v rozpore s citovaným zákonným ustanovením § 19a zákona o veľkej privatizácii. Zákon

nadobúdateľovi výslovne ukladá povinnosť použiť **celý výnos prednostne** na úhradu svojich záväzkov voči F.

Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním prvostupňového súdu, že úpadca v spornom prípade nezískal finančné prostriedky pri predaji privatizovaného majetku a ani nedošlo k úhrade takto získaných prostriedkov úpadcom, prednostne na úhradu svojich záväzkov voči F., a preto sa jedná o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ), v dôsledku čoho nemožno považovať žalobcu za vlastníka predmetných nehnuteľností. Ustanovenie § 39 OZ je možné aplikovať na akýkoľvek právny úkon - vzťah, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu (je contra legem) alebo zákon obchádza. V stanovisku F. zo dňa 29. 06. 2011 (č. l. 323) k udelenému súhlasu sa uvádza, že nebol podmienený žiadnou konkrétnou výškou odplaty za odpredaj nehnuteľností, ale bol daný s podmienkou použitia celého výnosu z predaja uvedených nehnuteľností na úhradu záväzkov voči F. Kogentné ustanovenia zákona o veľkej privatizácii sú záväzné tak pre predávajúceho, ako aj kupujúceho a nie je ich možné svojvoľne meniť, dopĺňať resp. robiť rôzny výklad, obmedzenia ani zo strany F., ako to nesprávne namietal odvolateľ ohľadne obmedzenia súhlasu a použitia výťažku len vo výške 4,8 mil. Sk v prospech F. a tiež že prevod predmetných nehnuteľností sa uskutočnil z úpadcu na žalobcu kúpnu zmluvou v rámci výkonu exekučného titulu. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo žiadosti úpadcu zo dňa 28. 07. 2000 o udelenie súhlasu adresovaného F., ani z predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000. Zákonný spôsob a postup vykonania exekúcie stanovuje Exekučný poriadok.

Keďže pre platnosť prevodu privatizovaného majetku sa vyžaduje splnenie súčasne oboch podmienok uvedených v ust. § 2 a 3 zákona č. 92/1991 Z. z. v znení neskorších predpisov, čo nebolo dodržané zo strany nadobúdateľa privatizovaného majetku, a preto podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia, úkony vykonané úpadcom ako nadobúdateľom privatizovaného majetku sú neplatné, ako aj úkony na ne nadväzujúce. Vzhľadom na to nebolo potrebné zaoberať sa opodstatnenosťou ďalších námietok žalobcu, týkajúcich sa zániku pohľadávky F. voči úpadcovi v časti kúpnej ceny 11 801 460,-- Sk v dôsledku započítania vzájomných pohľadávok, resp. doplniť dokazovanie ohľadne vypočítania svedka p. Ing. F. D.

Žalobca ďalej namietal vady konania uvedené v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., a to nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čím mu prvostupňový súd rovnako odňal možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Táto však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. 12. 1994, Hiro Balani c. Španielsko z 09. 12. 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. 05. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 02. 1998).

K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 119/03-30 zo 16. 09. 2003, IV. ÚS 115/03-14 z 03. 07. 2003).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa § 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991), každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Ustanovenie § 157 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.) s tým, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05 zo 16. 03. 2005).

Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým, ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/2001), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím. V prípade odvolateľa však o odmietnutí spravodlivosti, majúcim za následok porušenie základných práv, hovoriť nemožno, pretože ústavné právo na spravodlivé konanie a na súdnu ochranu bolo v celom rozsahu realizované, i keď odvolateľ úspech v konaní nemal. Súd prvého stupňa právnu vec odvolateľa prejednal a vo veci samej aj rozhodol, len nie podľa jeho subjektívnych názorov. Podľa stabilnej judikatúry Ústavného súdu SR však aj neúspech v konaní napĺňa obsah práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov konania pred všeobecnými súdmi. Všeobecný súd totiž nemusí

dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V dostatočnom rozsahu zodpovedal, prečo žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací tak dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ani príslušnými článkami Listiny základných práv a slobôd. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

Odvolateľ v odvolaní súčasne uplatnil aj ďalšiu námietku voči postupu súdu prvého stupňa, ktorej podstata spočíva v jeho tvrdení, že súd predvolania na pojednávanie doručoval len právnomu zástupcovi žalobcu a nedoručoval ich priamo samotnému žalobcovi a tak porušil právo účastníka, aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom. Táto námietka je taktiež bezpredmetná. Účastník konania – H. , spol. s r. o. K. v zmysle ustanovenia § 28 O. s. p. udelil plnomocenstvo právnomu zástupcovi – advokátovi JUDr. L. L. na celé konanie v predmetnej veci (č. l. 19). Ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku sa doručuje iba zástupcovi (§ 49 ods. O. s. p.). Účastníkovi, ktorý mal zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak súd doručil predvolanie na pojednávanie len zástupcovi, a nie účastníkovi konania (ZSP 24/ 2002).

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania, ktoré účelne vynaložil. Tieto spočívajú v právnom zastúpení jeho osoby advokátkou s tým, že odvolací súd za účelne vynaložené trovy pokladal písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 12. 03. 2012 (č. l. 408 - 416). Za jeden úkon právnej pomoci si advokátka uplatnila náhradu v sume 57,-- eur, ďalej sumu 7,61 eur ako paušálnu náhradu hotových výdavkov + zákonnú DPH.

V prejednávanej veci ide o žalobu o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, kedy vzhľadom na špecifiká konania je namieste aplikácia § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Aplikujúc § 11 ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky, náhrada trov právneho zastúpenia pozostáva z tarifnej odmeny 58,69 eur (1/13-ina výpočtového základu, ktorého výška na rok 2012 bola určená sumou 763,-- eur). Keďže si však advokátka uplatnila sumu 57,-- eur, prihliadol súd len na ňou uplatnenú čiastku. Rovnako paušálnu náhradu hotových výdavkov vyčíslila nižšou sumou (7,61 eur), než aká bola stanovená pre rok 2012 podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (7,63 eur). Spolu s 20%-ným DPH (13,26 eur) podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., preto odmena právnej zástupkyne žalovaného predstavuje sumu spolu 79,58 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. decembra 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová